

שבת כז: (המשנה) עד כח: (המשנה)

ביאורי מושגים
 מטמא באוהל - מת הנמצא בתוך מבנה מקורה מטמא את כל מי שנמצא במבנה מדין טומאת אוהל. המשנה שלנו דנה במעמד המבנה עצמו. האם גם המבנה נטמא או לא. המשנה קובעת שמבנה שעשוי מעץ לא נטמא אלא אם כן הוא עשוי מפשתן.

המשנה
 כל היוצא מן העץ:
 1. אין מדליקין בו בשבת.
 2. אם עשו ממנו גג - אינו נטמא.
 חוץ מפשתן!

המקור לכך שפשתן מטמא באוהל:
 למשכן היה כיסוי מפשתן ועליו כיסוי נוסף של עורות חיה. התורה קוראת למשכן 'אהל' וכן בטומאת מת היא נוקבת בשם 'אהל'. מכאן נלמד בג"ש שהאוהל הנטמא הוא אוהל הדומה לאוהל של המשכן. לכן פשתן נטמא באוהל ולכן גם עורות בהמה טהורה נטמאים באוהל.

הערות
 1. סוגי הפשתן - אמנם במשכן הפשתן היה שזור משה חוטים אבל יש ריבוי מיוחד (אהל - אהל) לכל צורות הפשתן.
 2. קרשים - למרות שהמשכן היה מורכב גם מקרשים הם אינם נחשבים אוהל. התורה אומרת 'קרשים למשכן' - הקרשים שרתו את המשכן ולא היו המשכן עצמו. המשכן הוא הגג עצמו בלבד ולא הקירות.

ספקו של ר' אלעזר: האם עורות טמאים נטמאים באוהל.

אם הבסיס לטומאת אוהל הוא המשכן - מה הבסיס לספקו של ר"א למה שנטמא עורות טמאים?

רבא מברניש:
 לומדים ק"ו מנגעים. בגד מנוצות עזים טהור בנגעים וטמא במת. מכאן שמת חמור מנגעים. ניתן ללמוד בק"ו את דין עור טמא מנגעים למת.

רבא:
 גם בשרץ וגם בנגעים יש ריבוי מיוחד המרבה עור טמא. ניתן ללמוד בצד השווה את דין עור טמא משרצים ונגעים על טומאת מת.

נדחה: לא ניתן ללמוד צד שווה. יש דין מסוים שבו נגעים ושרץ חמורים יותר ממת - שניהם מטמאים בפחות מכזית.

רב אדא בר אהבה:
 המכסה של המשכן היה עשוי גם מאילים מאודמים (שהם חיה טהורה) וגם מתחש. ר"א הסתפק האם התחש הוא חיה טהורה או טמאה. אם התחש הוא חיה טמאה ניתן ללמוד ממנו על כל העורות הטמאים.

ניסיון דחיה: הברייתא קובעת ש'למלאכת שמים כשרים רק בהמות טהורות'. מכאן שהתחש הוא בהמה טהורה.

דחיה לדחיה: הברייתא לא מתייחסת למשכן אלא לנושא אחר. רצועות התפילין חייבות להיות רק מבהמות טהורות.

הפרשיות, הבתים, השער שקושרים בו את הפרשיות, והגידים שתופרים בהם את הפרשיות חייבים להיות מבהמה טהורה. אבל דינים אלו כבר נלמדו ממקורות אחרים ולא צריך בשבילם לימוד מיוחד.